

Sara Kroos maakt een optimistische show, met haar psychische troebelen in de hoofdrol ★★☆☆☆

Vroeg in de nieuwe show van Sara Kroos zit een mop over een moslim, een jood en een homoseksueel, die op een strafbankje op Schiphol zitten. Die mop, eigenlijk een verhaal, vat de kwaliteiten van Kroos als cabaretier mooi samen. Er zit veel humor in, maar ook een scherp commentaar op de hinder die minderheden voortdurend ervaren door zogenaamd willekeurige algoritmes. Daarnaast introduceert dit verhaal een persoonlijke lijn uit de voorstelling, dat van de vrouw die zichzelf steeds weer op het strafbankje plaatst.

Met die mix van goede grappen, maatschappijkritiek en persoonlijkheid gooide Kroos in haar vorige show al hoge ogen. Daarin ging het over haar depressie. In haar tiende soloprogramma ‘Verte’ maakt ze met dezelfde middelen wederom veel indruk. Dit is mede te danken aan Kroos’ vaste regisseur Jessica Borst, die van de voorstelling een strak geheel heeft weten te maken, waarbij de aandacht zelden verslapt.

Dat laatste komt ook omdat Kroos, dit keer gehuld een sportieve outfit, een bijzonder beeldende verteller is. Zodoende ga je gemakkelijk mee in haar anekdotes over restaurants met een concept en frustrerende fietsvakanties, en vergeet je snel de wat stroeve opening van ‘Verte’, waarin de 38-jarige cabaretière nog wat zoekend leek.

Kroos is bovendien bijzonder grappig. Haar expressieve mimiek staat garant voor vele komische momenten, waarbij niet alleen anderen, maar ook zichzelf regelmatig als mikpunt van spot fungeert.

De liedteksten zijn soms treffend, soms wat sentimenteel

De verhalen worden afgewisseld met liedjes met een doorgaans stevige sound, waarbij Kroos, die zelf de toetsen bespeelt, zich laat bijstaan door de bedreven muzikanten Rutger Hoorn en Nathaniël van Veenen. Op de achtergrond zijn daarbij kunstige videoanimaties van de hand van Arjan Wilschut te zien. De liedteksten zijn soms poëtisch en treffend, maar regelmatig ook wel wat nietszeggend of sentimenteel. Intussen geven de muzikale intermezzo’s de voorstelling wel een prettige dynamiek.

In de loop van de avond doemen enkele kernthema’s op. Kroos’ psychische getroebleerdheid blijkt in ‘Verte’ opnieuw een hoofdrol te spelen. Na haar depressie eerder, staat nu vooral de zelfveroordeling centraal. Kroos toont zich daarbij kwetsbaar en openhartig. Ze koppelt haar

labiele gestel expliciet aan haar opvoeding, waarvan ze de pijnlijke aspecten benoemt zonder dat het een afrekening wordt.

Maar 'Verte' is ook een optimistische show. Kroos schaamt zich niet langer voor haar complexen en dat schept lucht. Haar zelfverzekerde zestienjarige dochter symboliseert de positieve toekomst die ze ziet: geen wereld zonder schuld of pijn, maar wel met eerlijkheid en vrijheid. Een hoopvol perspectief.